

Arrest

nr. 268 402 van 16 februari 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 november 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 september 2021 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 8 november 2021 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 januari 2022.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 april 2020 een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De referentiepersoon is zijn in België verblijvende Nederlandse oom.

1.2. Verweerder neemt op 28 juli 2020 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Het beroep dat tegen deze bijlage 20 werd ingediend, werd verworpen bij arrestnr. 253 362 van 22 april 2021.

1.3. Verzoeker dient op 5 mei 2021 opnieuw een aanvraag in tot de afgifte van een verblijfskaart als familielid van een Unieburger, in de zin van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet. De referentiepersoon is opnieuw zijn in België verblijvende Nederlandse oom.

1.4. Verweerder treft op 23 september 2021 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Deze bijlage 20 wordt thans bestreden en luidt als volgt:

"[...] In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 05.05.2021 werd ingediend door:

Naam: [N.]

Voorna(a)m(en): [A.]

Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: [...]1995

Geboorteplaats: SAKA

(...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 05.05.2021 voor de tweede keer gezinshereniging aan met zijn oom, zijnde N.L.S., van Nederlandse nationaliteit, (...).

Betrokkene vroeg de gezinshereniging aan op basis van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passen middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 werden volgende documenten voorgelegd:

- reispaspoort Marokko op naam van betrokkene, afgeleverd op 14.02.2020 te Antwerpen, zonder visa of enige in- of uitreisstempels zodat niet met zekerheid kan opgemaakt worden wanneer betrokkene in Schengen, en bij uitbreiding België is binnen gereisd.

- attest van de lokale autoriteiten van Saka dd. 547 dd. 17.12.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten of onroerende goederen had in Saka voor zijn vertrek uit Marokko. Er dient te worden vastgesteld dat dit attest niet uitsluit dat betrokkene eventuele inkomsten of onroerende goederen had in andere steden/delen van het land.

- verklaring op eer dd. 10.02.2020 n° 00001537 waarin een derde persoon verklaart dat hij in de periode september 2014 - april 2019 betrokkene ten laste nam en hiervoor jaarlijks een betaling ontving vanwege de referentiepersoon en verklaring op eer dd. 16.03.2021 vanwege de referentiepersoon dat hij tussen 16.10.2017 en 01.05.2018 aan zijn zoon Y.N. geld opstuurde zodat deze laatste het kon overhandigen aan betrokkene om tot aan zijn vertrek in maart 2018 in zijn levensonderhoud te voorzien. Er dient te worden vastgesteld dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden en dus niet in overweging genomen worden. De effectieve transactie-geschiedenis van Y.N. werd niet voorgelegd. Hoedanook is Y.N. een derde persoon en zijn eventuele

geldstorting die hij zou hebben gedaan aan betrokkene niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.

- «Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019 n° 995/2020 dd. 23.06.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, aangezien hij beweert in maart 2018 Marokko te hebben verlaten. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.

- attestatie administrative vanwege de autoriteiten van Saka waarin wordt gesteld dat betrokkene zijn adres in maart 2018 heeft verlaten.

- bewijzen van ziektekostenverzekering op naam van betrokkene en de referentiepersoon.

- documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (uitkeringen, rekening uittreksels, jaaropgaaf, belastingen).

- attesten van het ocmw waarin wordt verklaard dat noch betrokkene, noch de referentiepersoon financiële steun ontvangen

- attest van ongehuwde staat op naam van betrokkene.

Er dient in eerste instantie opgemerkt te worden dat de referentiepersoon sedert november 2017 in België verblijft. Van een schending van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon kan dus geen sprake zijn.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst deel uitmaakte van het gezin van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat dit niet afdoende blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens. Het gegeven dat betrokkene op 17.04.2020 gedomicilieerd werd op het adres van de referentiepersoon in België doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

Voor zover betrokkene en de referentiepersoon wensen aan te tonen dat betrokkene voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon, dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond dat hij onvermogen was in zijn land van herkomst of origine voor zijn komst naar België, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine ten laste was van de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert 17.04.2020 tot op heden op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren.

Uit het geheel van de voorgelegde stukken blijkt niet afdoende dat betrokkene reeds in het land van herkomst ten laste was van de burger van de Unie of in het land van herkomst reeds deel uitmaakte van het gezin van de burger van de Unie, en dit in de periode voorafgaand aan de huidige aanvraag gezinshereniging. Betrokkene toont dus niet afdoende aan te voldoen aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

De aanvraag tot gezinshereniging wordt geweigerd. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven onmiddellijk het grondgebied van het Rijk te verlaten..

Wettelijke basis:

- artikel 7, 1,2° van de wet van 15.12.1980

Legaal verblijf in België is verstreken. Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook

een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene.

„Artikel 74/14 van de wet van 15.12.1980: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 28.07.2020 dat hem op 25.08.2020 werd betekend. Betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd. Betrokkene werd nochtans door de gemeente Mortsel aan de hand van een Sefor brochure geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene diende te weten dat het attest van immatriculatie (AI) dat hij ontving in het kader van de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging, volgend op het bevel om het grondgebied te verlaten, geen verblijfstitel is maar enkel een proceduredocument dat bewijst dat, in casu, een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van gezinshereniging nog in behandeling is. Een verzoek tot nietigverklaring van het bevel werd op 22.04.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een eerste middel – gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 2° en 62 van de Vreemdelingenwet alsook van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materieel motiveringsbeginsel.

Na een theoretische uiteenzetting, verschaft hij volgende concrete toelichting bij het middel:

“4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine] RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de

toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie. ”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel. ”

6.

Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet. Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft voorgelegd.

Verzoeker kan hier niet mee akkoord gaan, daar hij wel degelijk de nodige bewijsstukken heeft overgemaakt.

Om te beginnen heeft verzoeker aangetoond dat er werkelijk sprake is van een regelmatige financiële steun vanwege de referentiepersoon.

Hij legde hiertoe maar liefst 8 geldverzendingen voor (stuk 4). Deze geldverzendingen gebeurden uit naam van dhr. [N.Y.], de zoon van de referentiepersoon. Deze geldverzendingen dienen dan ook te worden aangevuld met de ‘verklaring op eer als getuigenis’ vanwege de referentiepersoon (zie infra), waarin wordt gesteld dat hij aan zijn zoon cash geld overmaakte, zodat deze dit kon verzenden aan verzoeker.

Verwerende partij bespreekt dit stuk 4 opnieuw niet.

Nochtans kan er thans weinig ernstig worden betwist dat niet alle stukken werden overgemaakt en zich bevonden in het administratief dossier. Deze stukken werden immers én overgemaakt bij de eerste aanvraag, én in het kader van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, én in het kader van huidige aanvraag. Dit stuk 4 maakte bovendien deel uit van een grotere stukkenbundel van 58 pagina's, waarin de andere stukken - die wél worden besproken in de bestreden beslissing - ook zijn opgenomen.

Dit vormt alweer een duidelijke schending van het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel. Dat laatste legt aan verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Verder maakte verzoeker ook nog 2 verklaringen over, waaruit het 'ten laste zijn' blijkt. Enerzijds een verklaring vanwege de referentiepersoon, waaruit blijkt dat hij het geld cash overmaakte aan zijn zoon, die het vervolgens stortte naar verzoeker (stuk 5).

Daarnaast zit er nog een andere verklaring in het dossier van nog een ander familielid, waaruit blijkt dat deze meneer verzoeker ten laste nam en hiervoor jaarlijks geld kreeg van de referentiepersoon (stuk 6).

Verwerende partij aanvaardt deze verklaringen niet omdat het verklaringen op eer betreffen, doch in combinatie met de effectieve geldoverschrijvingen kunnen deze wel degelijk op hun feitelijkheid en waarachtigheid worden getoetst.

Het mag dus duidelijk zijn dat verzoeker financieel gesteund werd door de referentiepersoon, die hiervoor weliswaar andere familieleden ingeschakeld heeft, doch het geld was wel degelijk van hem afkomstig.

Verzoeker heeft dus een effectieve financiële steun aangetoond, aan de hand van deze geldverzoeken (en verklaringen) die stuk voor stuk dateren van voor de aanvraag tot gezinshereniging.

Gelet op het feit dat verzoeker in het land van herkomst geen inkomsten had (zie infra), was verzoeker aangewezen op deze financiële steun om in zijn levensonderhoud te voorzien.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. De voorgelegde geldstortingen (en verklaringen) tonen dit aan.

Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de eerste aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken geld overgemaakt aan verzoeker in het land van herkomst.

7.

Daarnaast heeft verzoeker ook zijn onvermogen in het land van herkomst op afdoende wijze bewezen.

Zo legde verzoeker een attest voor waaruit blijkt dat hij in het land van herkomst geen enkel onroerend goed bezit (stuk 7).

Verwerende partij aanvaardt dit niet en stelt dat uit dit attest niet blijkt dat verzoeker geen inkomsten of eigendommen heeft in andere delen van het land. Verzoeker heeft evenwel steeds in de provincie Saka gewoond en helemaal geen belangen in andere delen van het land.

Bovendien legde hij ook nog een attest voor waaruit blijkt dat hij in 2019, en dus voorafgaand aan zijn aanvraag gezinshereniging, geen enkele vorm van inkomsten genoot (stuk 8).

Dit attest heeft wél betrekking op het hele grondgebied van Marokko en toont dus aan dat verzoeker geen inkomsten genoot in heel Marokko (en dus bv. ook geen huurinkomsten uit eventuele andere onroerende goederen).

Verwerende partij aanvaardt dit niet omdat het attest werd opgemaakt op een datum waarop verzoeker Marokko reeds had verlaten, wat gebeurde in maart 2018 (verwerende partij bevestigt dit zelf in de bestreden beslissing, waardoor er dus wel degelijk kan worden uitgemaakt wanneer verzoeker Marokko heeft verlaten), doch dit doet er niet toe. Het attest heeft immers betrekking op het jaar 2019 en gaat de eerste aanvraag tot gezinshereniging dus vooraf! Dat verzoeker Marokko op dat ogenblik reeds verlaten had doet geen afbreuk aan het feit dat hij wel nog inkomsten had kunnen genieten in Marokko (bv. een uitkering of inkomsten uit goederen, ...). Doch dit is niet het geval, zo blijkt uit het attest.

Verzoeker heeft dus wel degelijk aangetoond dat hij onvermogen in het land van herkomst om in zijn eigen levensbehoeften te kunnen voorzien, reden waarom hij dan ook financieel ten laste was van de referentiepersoon.

Verwerende partij schendt aldus haar motiverings- en zorgvuldigheidsverplichting door deze stukken niet te aanvaarden. Dit laatste beginsel legt verwerende partij immers de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Dit is in casu duidelijk niet gebeurd...

8.

Daarnaast heeft verzoeker ook aangetoond dat de referentiepersoon ook effectief in staat is, en dus over voldoende bestaansmiddelen beschikt, om verzoeker ten laste te nemen.

Hiertoe werden de volgende documenten voorgelegd:

- Documenten met betrekking tot de inkomsten van de referentiepersoon (stuk 10);
- Bewijs geen financiële steun vanwege OCMW (stuk 11 + stuk 9);
- Bewijs ziektekostenverzekering (stuk 12).

Dit aspect wordt niet betwist in de bestreden beslissing.

9.

Tot slot, wat het 'ten laste' zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende (stuk 13).

"De hoedanigheid van het "ten laste" komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus. "

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

"Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: "De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest "Lebon")."

"[...] Onder "te hunnen laste zijn" wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschaps-onderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die

onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest "Jia")." (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Pari. St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip 'ten laste' werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

"In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als "ten laste" van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37)."

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen van geldstortingen/verklaringen en de attesten van onvermogenheid, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheidsverplichting, daar zij de huidige aanvraag mét de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Verzoeker heeft met andere woorden wel degelijk aangetoond, en dit blijkt zeer duidelijk uit de bijgevoegde stukken, dat hij financieel afhankelijk is de referentie persoon. Hij heeft met andere woorden op afdoende wijze aangetoond dat hij voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet.

Het middel is dan ook gegrond."

2.2. Waar verzoeker in de uitgebreide theoretische uiteenzetting ter ondersteuning van het middel verwijst naar het rechtszekerheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht en het beginsel van de fair play, stelt de Raad vast dat de schending van deze beginselen niet wordt uitgewerkt in het middel. Er wordt op geen enkele manier concreet uiteengezet hoe deze beginselen worden geschonden door de beslissing tot weigering van verblijf.

Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen

of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

2.4. De Raad stelt vast dat de bijlage 20 in casu is voorzien van een feitelijke en juridische motivering. Zo wordt, onder verwijzing naar artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker niet aantoonbaar voldoet aan de verblijfsvoorwaarden. Hierbij wordt concreet ingegaan op de door verzoeker overgemaakte stukken en gemotiveerd waarom deze niet volstaan. Eveneens wordt, onder verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat verzoekers legaal verblijf in België is verstrekt en dat hem het bevel wordt gegeven het grondgebied te verlaten. Hierbij wordt tevens gemotiveerd omtrent de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verweerder motiveert ook duidelijk waarom hij verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten oplegt zonder uitvoeringstermijn.

2.5. Verzoeker toont niet aan dat de motivering niet voldoet aan de vereisten van de formele motiveringsplicht. Uit een lezing van het verzoekschrift blijkt ook dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden bijlage 20, zodat is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht. Een schending hiervan blijkt dan ook niet. De inhoudelijke kritiek die verzoeker op de motieven uit, wordt beoordeeld vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

2.6. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624). In de materiële motiveringsplicht zit aldus het redelijkheidsbeginsel vervat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt verweerder de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat verweerder minstens moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.7. De in casu ingediende verblijfsaanvraag geschiedde in het kader van artikel 47/1, 2° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° [...]

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

2.8. De Raad neemt vooreerst akte van de uitgebreide theoretische beschouwingen die verzoeker in fine van zijn eerste middel ontwikkelt. Met deze theoretische uiteenzetting omtrent het begrip ‘ten laste’ toont hij niet in concreto aan dat de beslissing tot weigering van verblijf een schending vormt van de in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen.

2.9. Voor wat betreft het begrip ‘ten laste’ zet verzoeker, met verwijzing naar de voorbereidende werken, de interpretatie uiteen die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Yunying Jia/Migrationsverket, ptn. 35-37 en 43), rechtspraak die werd bevestigd in

het arrest Reyes (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Flora May Reyes/Migrationsverket, ptn. 20-24). In het voormelde arrest Jia wordt uitdrukkelijk gesteld dat uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat de hoedanigheid van 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de gemeenschapsonderdaan die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid of door diens echtgenoot (pt. 35). Om vast te stellen of de familieleden te zijnen laste zijn, moet de lidstaat van ontvangst volgens het Hof beoordelen of zij, gelet op hun economische en sociale toestand, niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien (pt. 37). Het Hof benadrukt hierbij dat de noodzaak van materiële steun moet bestaan in de lidstaat van oorsprong of van herkomst op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan (pt. 37). Het Hof stelt ten slotte dat de noodzaak van financiële ondersteuning kan worden aangetoond met ieder passend middel (pt. 43). In het arrest Reyes stelt het Hof vast dat het feit dat een Unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de betrokkene, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van die bloedverwant ten opzichte van die burger, maar het beklemt toont hierbij dat deze materiële steun *“voor hem noodzakelijk [moet zijn] om in zijn basisbehoeften te voorzien in zijn land van herkomst”* (pt. 24).

2.10. Om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, moet verzoeker dus aantonen dat er reeds eerder, en dus voorafgaand aan de aanvraag, een afhankelijkheidsrelatie bestond tegenover de referentiepersoon, van materiële en/of financiële aard, omdat hij zelf niet in staat is in zijn basisbehoeften te voorzien. Redelijkerwijs houdt dit laatste in dat er sprake is van een gebrek aan voldoende inkomsten uit activiteiten als werknemer, zelfstandige en/of onroerend goed e.a. dat algemeen kan worden omschreven als een situatie van onvermogenheid. Aangezien de financiële ondersteuning door de referentiepersoon moet geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander – en niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen – dient te blijken dat verzoeker in het land van herkomst op deze geldsommen was aangewezen om in zijn levensonderhoud te voorzien

2.11. Naast documenten die uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst, mag het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verweerder ertoe is gehouden alle door verzoeker overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verweerder toe de overgemaakte bewijsstukken en hun bewijswaarde te beoordelen. Hij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.12. Verweerder oordeelt dat op grond van de overgemaakte stukken onvoldoende is aangetoond dat verzoeker onvermogen was in zijn herkomstland voor zijn komst naar België en reeds van in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon.

2.13. Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing tot weigering van verblijf en voert in eerste instantie aan dat hij heeft aangetoond dat er sprake is van een regelmatige financiële steun vanwege de referentiepersoon. Hij verwijst naar de acht geldverzendingen die gebeurden door de zoon van de referentiepersoon ten behoeve van hemzelf. Hij verwijst hiervoor naar stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift en is van oordeel dat dit stuk niet werd besproken door verweerder. Dit stuk moet volgens verzoeker ook samen worden bekeken met de verklaring op eer van de referentiepersoon dat hij aan zijn zoon ook cash geld overmaakte dat bestemd was voor verzoeker.

2.14. Aan de hand van het administratief dossier kan worden vastgesteld dat verzoeker twee verklaringen op eer heeft overgemaakt:

- een verklaring op eer van de referentiepersoon, opgesteld op 16 maart 2021, dat hij aan zijn zoon Y.N., van Marokkaanse nationaliteit en verblijvend in Nederland, cash geld verleende en dit sinds 16 oktober 2017 tot en met 1 mei 2018 zodat deze het geld kon verzenden naar de zoon van de broer van de referentiepersoon (zijnde verzoeker), met de bedoeling om hem te helpen om zijn dagelijkse kosten te dekken, waaronder voedsel, drank, kledij, gezondheid en huisvesting tot zijn komst naar België in de maand maart 2018; de referentiepersoon verklaarde dat Y.N. dit geld heeft verzonden via Western Union vanuit Nederland naar Marokko, en dat hij aldus handelde vanwege een ziekte (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift);

- een verklaring op eer van M.N. opgesteld op 10 februari 2020 waarin deze verklaart dat hij verzoeker ten laste heeft genomen gedurende diens verblijf in Marokko van 1 september 2014 tot 20 april 2019, en

dat hij als wederdienst jaarlijks de som van 30.000 dh ontving van de referentiepersoon wanneer deze in Marokko vertoefde (stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift).

2.15. In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf kan in dit verband worden gelezen: *“Er dient te worden vastgesteld dat verklaringen op eer niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen getoetst worden en dus niet in overweging genomen worden. De effectieve transactiegeschiedenis van Y.N. werd niet voorgelegd. Hoedanook is Y.N. een derde persoon en zijn eventuele geldstorting die hij zou hebben gedaan aan betrokkene niet relevant in het kader van de huidige aanvraag.”*

2.16. Stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift (bewijs van overschrijvingen die zijn geschied via Western Union) werd inderdaad niet besproken door verweerder, maar daargelaten de vraag of verweerder beschikte over dit stuk, kan het de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen brengen. Ten eerste blijkt uit dit stuk niet dat het overschrijvingen betreft, uitgevoerd door de zoon van de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker. Voor zover dit toch dient te worden aangenomen, wordt eerstgenoemde door verweerder in de bijlage 20 *“Hoedanook”* als derde persoon beschouwd waardoor *“zijn eventuele geldstorting die hij zou hebben gedaan aan betrokkene niet relevant [zijn] in het kader van de huidige aanvraag”*.

Dit is een pertinente overweging aangezien de zoon van de referentiepersoon niet de referentiepersoon zelf is van wie verzoeker beweert ten laste te zijn geweest in Marokko. Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt duidelijk dat de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2° van dezelfde wet moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De aanspraken die verzoeker maakt op grond van stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift klemmen des te meer aangezien uit het stuk niet kan worden opgemaakt wat de reden was van de overschrijvingen. In stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift verklaart de referentiepersoon bovendien dat verzoeker in maart 2018 naar België is vertrokken, wat maakt dat drie van de acht overschrijvingen naar Marokko ten behoeve van verzoeker zijn geschied ná diens aankomst in België (de vijf andere overschrijvingen hebben allemaal betrekking op 2017, waarvan drie zijn geschied in oktober 2017), wat vragen doet rijzen. In de bovenvermelde verklaring op eer van de referentiepersoon (stuk 5 gevoegd bij het verzoekschrift) wordt niet nader toegelicht waarom de ziekte die de referentiepersoon treft deze verhindert zelf overschrijvingen uit te voeren ten behoeve van verzoeker toen deze in Marokko vertoefde, maar eerstgenoemde wel toelaat naar Marokko te gaan om daar zelf geld te betalen aan M.N. zodat deze verzoeker ten laste kan nemen (zie verklaring op eer van M.N., stuk 6 gevoegd bij het verzoekschrift). In deze verklaring van M.N. wordt ook niet nader toegelicht wat zijn relatie is met verzoeker. Bovendien overlappen de periodes van geldoverschrijvingen en cash betalingen ter plekke aan M.N., die allemaal voor verzoeker bedoeld zijn, elkaar in de periode 16 oktober 2017 tot en met 1 mei 2018 – daar waar bovendien zoals gezegd verzoeker naar België was vertrokken in maart 2018 – waarvoor ook geen toelichting wordt verstrekt. Deze verklaringen op eer kunnen de voormelde gaten in stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift (uit dit stuk blijkt niet dat het overschrijvingen betreft, uitgevoerd door de zoon van de referentiepersoon ten behoeve van verzoeker, zelfs indien dit het geval is, zijn de overschrijvingen niet afkomstig van de referentiepersoon, de reden van de overschrijving van de bedragen wordt niet toegelicht en er worden overschrijvingen uitgevoerd nadat verzoeker reeds in België vertoefde) dan ook niet toedekken en roepen integendeel nog meer vragen op. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat verzoeker geen belang heeft bij zijn kritiek dat er geen beoordeling figureert in de bijlage 20 over stuk 4 dat hij voegt bij zijn verzoekschrift.

2.17. Verzoeker is van oordeel dat de verklaringen op eer, wanneer ze samen worden gelezen met stuk 4 gevoegd bij het verzoekschrift, wel degelijk aantonen dat hij in het verleden financieel werd gesteund door de referentiepersoon, die via bemiddeling van *“andere familieleden”*, maar deze overtuiging kan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen brengen.

2.18. In tweede instantie voert verzoeker aan dat hij zijn onvermogensheid in het land van het herkomst op afdoende wijze heeft bewezen. Hij verwijst hiervoor naar de stukken 7 en 8 gevoegd bij zijn verzoekschrift.

2.19. Voor wat betreft stuk 7, figureert de volgende beoordeling in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf: *“attest van de lokale autoriteiten van Saka dd. 547 dd. 17.12.2019 waarin wordt verklaard dat betrokkene geen inkomsten of onroerende goederen had in Saka voor zijn vertrek uit Marokko. Er dient te worden vastgesteld dat dit attest niet uitsluit dat betrokkene eventuele inkomsten of onroerende goederen had in andere steden/delen van het land”*. Deze beoordeling is deugdelijk en pertinent vermits in het betrokken stuk kan worden gelezen: *“L'intéressé ne disposait d'aucun revenu ou bien immobilier endéans le périmètre territorial delà commune de Saka, avant de quitter le territoire national.”* Het stuk

stelt dus duidelijk dat betrokkene geen inkomsten of onroerende goederen had in de territoriale perimeter van de gemeente Saka vooraleer hij Marokko verliet. Verzoeker kan dit stuk niet meer laten zeggen dan wat het zegt en het hiaat kan niet worden opgevuld door zijn bloot betoog dat hij steeds in de provincie Saka heeft gewoond en helemaal geen belangen had in andere delen van het land.

2.20. Voor wat betreft stuk 8, kan in de bestreden beslissing tot weigering van verblijf worden gelezen:

“« Attestation de revenu global imposé au titre de l'année 2019 n° 995/2020 dd. 23.06.2020 » vanwege de Marokkaanse autoriteiten. Echter, niet alleen werden deze attesten opgesteld op basis van een verklaring op eer van betrokkene (waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten), ook heeft het betrekking op de situatie na het vertrek van betrokkene uit Marokko, aangezien hij beweert in maart 2018 Marokko te hebben verlaten. Dit attest is dan ook niet relevant in het kader van de huidige aanvraag gezinshereniging.”

2.21. Verzoeker benadrukt dat uit dit attest blijkt dat hij geen inkomsten genoot in heel Marokko. Hij zet in de verf dat het attest betrekking heeft op een periode die de eerste gezinsherenigingaanvraag vooraf gaat en dat het er niet toe doet dat het attest werd opgesteld op een datum waarop hij Marokko reeds had verlaten.

2.22. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat verweerder niet alleen aanstipt dat het attest betrekking heeft op een situatie na zijn vertrek uit Marokko, hij valt er ook over dat het attest werd opgesteld op basis van een verklaring van eer van verzoeker. Hiermee geeft verweerder aan geen bewijswaarde te hechten aan het stuk. De Raad kan dit niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten. Het stuk werd opgesteld meer dan twee jaar nadat verzoeker Marokko had verlaten (het is gericht aan verzoeker op een adres in België) en in het stuk kan bovenal worden gelezen dat het is opgesteld op basis van de input van verzoeker zelf: *“L'intéressé ne souscrit pas de déclarations du revenu global auprès de la direction générale des Impôts”* (vrije vertaling: verzoeker onderschrijft geen verklaringen van globale inkomsten bij het directoraat-generaal van Belastingen).

2.23. Ook hier is verzoeker de overtuiging toegedaan dat hij wel degelijk heeft aangetoond onvermogen te zijn geweest in het land van herkomst, maar dit kan de bestreden beslissing tot weigering van verblijf niet aan het wankelen brengen.

2.24. Verzoeker kan ten slotte niet worden gevolgd in zijn betoog dat verweerder niet betwist dat de referentiepersoon beschikt over voldoende bestaansmiddelen om hem ten laste te nemen. Verweerder heeft hierover geen beoordeling gemaakt. Hij is namelijk niet verplicht om de andere verblijfsvoorwaarden na te gaan van artikel 47/1, 2° juncto artikel 47/3, §2, van de Vreemdelingenwet indien hij vaststelt dat verzoeker niet heeft aangetoond onvermogen en ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon in Marokko vooraleer hij een vestigingsaanvraag indiende in België.

Het eerste middel is voor zover ontvankelijk, ongegrond.

2.25. Verzoeker voert in een tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het materieel motiveringsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: richtlijn 2004/38/EG), van de artikelen 7 juncto 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van artikel 8 van het EVRM. Hij verstrekt, na een theoretische uiteenzetting, volgende toelichting bij het middel:

“2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker. Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Verwerende partij beperkt zich tot een standaard alinea, die quasi in elke bijlage 20 wordt gehanteerd en dus niet werd gepersonaliseerd. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Verzoeker woont nochtans intussen al geruime tijd samen met zijn oom, werd er in het verleden financieel door onderhouden, heeft niets of niemand in Marokko, ...

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van oom, de referentiepersoon, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleden (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 - Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Het middel is dan ook gegrond.”

2.26. De Raad herneemt het gestelde in punten 2.3. tot 2.5.

2.27. Wat betreft de formele motiveringsplicht, herhaalt de Raad in het bijzonder nog dat het bevel om het grondgebied te verlaten juridische en feitelijke motieven bevat die verklaren waarom er een bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven en waarom er geen uitvoeringstermijn wordt voorzien. In tegenstelling tot wat verzoeker betoogt, blijkt dat de bevelscomponent getuigt van een onderzoek in het licht van de elementen die zijn opgesomd in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet.

2.28. Het betoog dat verweerder helemaal geen poging heeft ondernomen om rekening te houden met het gezinsleven van verzoeker, mist manifest feitelijke grondslag. Verzoeker negeert hierbij volledig onderstaande passage van de bijlage 20 in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – dat verweerder verplicht om onder meer rekening te houden met een gezins- en familieleden –, waaruit blijkt dat verweerder rekening houdt met de gegevens die verzoekers zaak kenmerken:

“Betrokkene is een volwassen persoon waarvan mag verwacht worden dat hij ook een leven kan opbouwen in het land van herkomst of origine zonder de nabijheid van de referentiepersoon en ondanks het precaire verblijf in België. Nergens uit het dossier blijkt dat hij daar niet toe in staat zou zijn. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt. Er is geen sprake van minderjarige kinderen in België, noch van enige aangetoonde medische problematiek op naam van betrokkene”.

2.29. Met zijn betoog dat er sprake is van een standaard alinea toont verzoeker niet aan dat de motivering van het bevel om het grondgebied te verlaten niet zou voldoen aan de vereisten van de formele motiveringsplicht of dat verweerder de zorgvuldigheidsplicht in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet met de voeten heeft getreden.

2.30. Wat betreft artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad erop dat, in het kader van een voorgehouden gezinsleven tussen een meerderjarige oom en zijn meerderjarige neef, bijkomende afhankelijkheidsfactoren vereist zijn, opdat er sprake is van een door dit verdragsartikel beschermd gezinsleven. Een loutere samenwoning is in deze niet voldoende (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36). Zoals hierboven reeds werd vastgesteld, heeft verzoeker niet aangetoond dat verweerder ten onrechte heeft geoordeeld dat hij niet kan worden beschouwd als een familielid ‘ten laste’ van de meerderjarige referentiepersoon.

2.31. Verzoeker toont derhalve het bestaan niet aan van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven met zijn meerderjarige oom. Voor wat betreft het privéleven: verzoeker concretiseert dit op geen enkele wijze, laat staan dat hij hiervan een bewijs voorlegt. Een beschermenswaardig privéleven wordt aldus evenmin aangetoond. Deze vaststellingen volstaan reeds om te oordelen dat voormelde verdragsbepaling of artikel 7 van het Handvest niet zijn geschonden. Het betoog in het verzoekschrift dat verweerder in dat verband geen afdoende toetsing heeft gemaakt – dat bovendien ook voorbijgaat aan de hierboven weergegeven passage in de bijlage 20 – is derhalve niet dienstig. Wat betreft de ongefundeerde aantijging in het verzoekschrift dat verweerders bedoeling *“hierin [ligt] om verzoeker de erkenning van het om het even welk verblijfsrecht te weigeren”*, kan de Raad enkel vaststellen dat deze betichting geen steun vindt in de bestreden bijlage 20.

2.32. Waar verzoeker in de aanhef van zijn tweede middel een schending aanvoert van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, van artikel 51 van het Handvest en van artikel 27 van de richtlijn 2004/38/EG, ontbreekt elke concrete toelichting over de wijze waarop de bijlage 20 deze bepalingen zou schenden. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste precisering, onontvankelijk.

Het tweede middel is, in zoverre ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden bijlage 20 kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak te worden gedaan over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA